aabenbarer skjulte Kræfter og dulgt Opposition, saa vil det for Kvindesagens Modstandere staa klart som en uimodsigelig Lære af Verdenskrigen, at der ikke findes nogen vaagen selvstændig Kvindevilje at regne med indenfor en overskuelig Tid, at Kvinderne ikke vovede at prøve, hvad Mændene prædikede for dem, inden de gjorde det til deres egen Opfattelse, og at de modstandsløst lod sig plyndre for alt.

Døtrene af 1914 — Aarets Kvinder vil da ofte faa dette at høre. Og de vil da lede i disse mørke og beskæmmende Aar efter hver af vore Handlinger, hvert af vore Anslag til Revolution mod Krigen, hvert af vore Forsøg til Fredsmægling.

Og de — vore Døtre — vil blive nødte til at tilstaa, at Verden forblødte, og vi gjorde ikke alt, hvad vi kunde for at forhindre det, vi havde en Opgave, og vi lod den falde.

Og naar de kommer og forlanger deres Del af Ansvaret, vil gøre deres Indsats i Verdensudviklingen og være med, hvor nye Tanker tænkes, da vil man søge at skubbe dem ned, Aarhundreder tilbage til deres udelukkende „menneskeproduktive" Opgave og sige:

— Pas den og bland jer ikke i, hvad vi gør og hvorledes vi bruger det Materiale, I giver os.

— Vil vi ikke, at dette skal ske, og vil vi ikke tage vor tunge Del af Ansvaret for alle Krigens Følger, i det hele taget, da maa vi gøre noget, medens Tid endnu er. Vi har ingen Ret til at sige, at det ingen Ting nytter, før vi har forsøgt alt, hvad der staar i vor Magt.....

— — —

Disse Ord og mange flere gode Ord har fuld Gyldighed overfor danske Kvinder i den Hensigt, hvori de er sagt: Kvindernes Opgave, det være sig i de krigsførende Lande og i de neutrale, at arbejde for en varig Fred

Svendborg, den 27. Juli 1917.

Sejer Briksø.

Hvad Kvinder kan udrette.

—o—

Der er en sælsom Urkraft i det amerikanske Folk. Det er impulsivt, hensynsløst, energisk. Og faar det Interesse for en Sag, nøjes det ikke med at skænke den en høflig Anerkendelse, men kaster sig med Liv og Sjæl i Breschen for den. Derfor er Amerikanerne et sejrende Folk. Det kan, hvad det vil. Og blandt de Ting, det i Øjeblikket vil, staar i første Række: Spiritusen fejet ud — rent Land for Rusdrik. Stat efter Stat løber tør. Ni Tiendedele af det Areal, der danner Nordamerikas forenede Fristater, er allerede renset ,og det er kun et Spørgsmaal om faa Aar, naar den sidste Flaske Vin slynges i Atlanterhavet.

Naar Amerika nu staar modent til Forbudet, er det ikke mindst de amerikanske Kvinders Skyld. Med Racens hele ukuelige Energi har de i snart 40 Aar ført Krigen mod Kong Alkohol. Det begyndte smaat i en enkelt Stat, og som en Præriebrand har det nu bredt sig til de fjerneste Kroge.

Ohio har Æren for at have gjort Begyndelsen — og denne var typisk amerikansk. Det var det berømte Kvindekorstog, en af de ejendommeligste Begivenheder i Nordamerikas Historie.

I en tidligere Artikel her i Bladet har vi gjort Rede for denne storslaaede Begyndelse.

En Stemningsbølge er den bleven kaldt. Det var det. Men den skabtes af et altoverskyggende Had til det amerikanske Saloon-Uvæsen, og Korstoget vilde ikke været ledet af de praktiske Amerikanerinder, om ikke det var blevet fulgt af en solid Organisation til fortsat Kamp mod Drikkeriet. Denne Organisation blev „The Worlds Womens Christian Temperance Union" (W. C. T. U.), populært kaldet „Det hvide Baand", et Selskab, der nu omspænder hele den civilicerede Verden.

W. C. T. U. har overalt forstaaet at gøre sig gældende, men intet Steds har det udrettet saa meget som i Amerika. Til at begynde med var Selskabet upolitisk, men man lærte efterhaanden at forstaa, at Ædrueligheden ikke lod sig fremme varigt uden ved Lovgivningens Hjælp, og med vældig Energi borede Kvinderne sig da ind i Døgnets Politik og skaffede Albuerum for deres Krav. Selskabet har Aar for Aar haft mægtig Fremgang i Amerika og har efterhaanden ganske taget Førerskabet for denne Verdensdels Afholdsselskaber — et Forhold, vi ikke kender her i Europa, hvor Mændene endnu i denne Bevægelse, som i de fleste andre, sidder inde med Magten.

Hvem har nu ledet dette Stykke Kvindearbejde? Ja, vi kunde nævne mange Navne, men der er dog enkelte, der hæver sig saa stærkt over Mængden, at de har første Ret. Balndt disse er saaledes de to Førere af det første Kvindekorstog, Fruerne Stewart og Thompson ,men over alle lyser Navnet paa „Amerikas ukronede Dronning", Frances Willard.

— — Amerikas Kvinder arbejder den Dag i Dag med samme Kraft som i Bevægelsens første Aar. Stat efter Stat tørlægges, og lysere og lykkeligere Hjem blomstrer op i Bevægelsens Fodspor. Naar Amerika en skønne Dag aander helt ud, befriet fra Drikkeriets tyngende Aag, kan Amerikas Kvinder tilegne sig den største Part af Æren derfor. Forrige Tiders Kvinder udryddede Spiritusen med Salmebogen i Haand, Nutidens med deres Stemmesedler. Hvad skrev ikke Jack London i sin berømte Bog „Kong Alkohol": „Jeg stemte i Dag for Kvindernes Valgret, thi jeg ved, at de — Hustruer og Mødre — vil stemme Kong Alkohol fra Livet og mane ham tilbage til den historiske Forgaard, hvor vore andre længst henrundne primitive Tider og deres barbariske Skikke færdes. Det er Konerne, Søstrene og Mødrene, som vil komme til at tømre Kisten til Kong Alkohol —"

Nielsine Larsen-Ledet.

En Tak.

—o—

Ifølge Forretningsudvalgets enstemmige Beslutning har D. K.s Formand sendt *Medlem af Regeringens Lønningskommission af 1917, Frøken Thora Pedersen,* følgende Hilsen, ledsaget af en Blomsterbuket:

„Dansk Kvindesamfund bringer Dem sin hjertelige Tak for Deres udmærkede og for Kvindesagen saa sejrrige Arbejde i Lønningskommissionen."